

Miljøministeriet
Departementet

Folketingets Miljøudvalg
Christiansborg
1240 København K

Departementet
J.nr. 2015 - 439

Den 5. februar 2015

Folketingets Miljøudvalg har i brev af 14. januar 2015 stillet følgende spørgsmål nr. 227, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikkemedlem af udvalget (MFU) Preben Bang Henriksen (V).

Spørgsmål nr. 227

Vil ministeren redegøre for, hvorfor det ikke er en statslig opgave at varetage kystsikring nord for Limfjorden, men alene syd på? I den forbindelse ønskes oplyst, hvorfor borgerne i området ikke har mulighed for at lave blød eller hård kystsikring i området – heller ikke hvis de selv finansierer beskyttelsen.

Svar

Ifølge kystbeskyttelsesloven er det som udgangspunkt grundejerens ansvar at kystbeskytte sin ejendom. Derudover har kommunerne mulighed for at planlægge og gennemføre kystbeskyttelse lokalt i større, sammenhængende områder. Samtidigt har kommunerne mulighed for, i særlige tilfælde, at pålægge grundejere at lave kystbeskyttelse, hvad kommunerne dog kun har gjort i begrænset omfang. Kommunerne har også mulighed for at medfinansiere kystbeskyttelse.

Der er imidlertid enkelte kyststrækninger, hvor staten medvirker i finansieringen af kystbeskyttelsen.

Det gælder kystbeskyttelse på Vestkysten både nord og syd for Limfjorden. På Vestkysten drejer det sig om strækningen syd for Limfjorden Lodbjerg-Nymindegab på 110 km samt strækninger nord for Limfjorden ved Lønstrup og ved Skagen. Staten medvirker her i finansieringen af den løbende kystfodring sammen med kystkommunerne, gennem femårige fællesaftaler. Ved Blåvand indgår staten ligeledes i finansieringen af den løbende kystfodring sammen med kommunen. Endelig har staten i 1980'erne medvirket i finansieringen af kystbeskyttelse ved Klitmøller og Lild Strand.

Statens særlige engagement i forhold til at standse kysttilbagerykningen på strækningen Lodbjerg-Nymindegab skal ses i lyset af, at strækningen er karakteriseret ved en betydelig naturlig årlig kysttilbagerykning. Samtidig er store dele af baglandet lavt beliggende bag forholdsvis smalle klitbarrierer. Kysttilbagerykningen vil true de yderst beliggende ejendomme, herunder helårshuse, og den tilhørende infrastruktur. Med mellemrum vil der endvidere ske gennembrud af klitbarrieren under storm med oversvømmelse af store landområder og skader på ejendomme og afgrøder til følge. Det er disse kendsgerninger, der udgør den kysttekniske udfordring på strækningen. Med en

løbende kystbeskyttelsesindsats er det imidlertid muligt at reducere risikoen for disse skader.

Hvad angår borgeres mulighed for at få tilladelse til at udføre kystbeskyttelse, afhænger dette af Kystdirektoratets konkrete vurdering af kystbeskyttelsesprojektet på baggrund af en ansøgning.

Kystdirektoratet behandler ansøgninger på baggrund af kystbeskyttelsesloven. Hensigten er ifølge loven dels at kystbeskyttelsen udføres teknisk og økonomisk optimeret og langsigtet, dels at hensyn til landskab, natur og borgernes adgang til kysterne mv. afvejes i forbindelse med den konkrete sag.

I tilfældet Nørlev Strand søgte Grundejerforeningen for Nørlev Strand i november 2009 om tilladelse til en skræntfodsbeskyttelse opbygget af sten. På baggrund af en række høringsvar samt Kystdirektoratets egen vurdering meddeltes afslag i maj 2011. Begrundelsen var bl.a. de negative konsekvenser, som et hårdt og passivt anlæg som en skræntfodsbeskyttelse har på en erosionskyst både på selve strækningen og på nabostrækningerne. Det vurderedes endvidere i afslaget, at fodring med sand ville yde den fornødne beskyttelse. Grundejerforeningen har efterfølgende søgt om og fået tilladelse til et treårigt forsøgsprojekt med sandfodring.

Kirsten Brosbøl

/

Jakob From Høeg